

ΘΟΔΩΡΗΣ ΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΑΓΙΟΥΜ

*Κρατικό Βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα
Βραβείο ΕΚΕΒΙ 1ου Φεστιβάλ Νέων Λογοτεχνών
1ο Βραβείο 30ού Φεστιβάλ Ποίησης*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ

ΑΘΗΝΑ 2019

ΝΕΦΕΛΗ / ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Θοδωρής Ρακόπουλος: *Φαγιούμ*

2η έκδοση, Ιούνιος 2019
[1η έκδοση, Μανδραγόρας 2010]

Πίνακας εξωφύλλου: Μιλτιάδης Πεταλάς, 2017

Σχεδιασμός βιβλίου: Περικλής Δουβίτσας

ISBN: 978-960-504-202-8

Για την ελληνική έκδοση:

© Θοδωρής Ρακόπουλος & Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80
τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093
www.nefelibooks.com

η μόνιμή σου τάση να κοιτάς πίσω απ' τον ώμο

Στεκόμασταν σιγώντας μέσα στη μουσική: στα γόνατά μας η φωτό: μέσα στο μαύρο πέτσινο και στον αέρα κοιτάς ίσια, σφιχτή και σίγουρη – από την άλλη μεριά της μηχανής θα γελούσα σίγουρα. Πίσω η γέφυρα τσιμέντο κι άδεια γη το χωριό σου.

Κι όλο κοιτούσαμε γονατιστοί: σαν πάνω σε γέφυρα να ζηλεύεις τα νερά – εκδρομή, το ΙΧ πίσω περιμένει με ζεστή τη μηχανή να τελειώσει το διάλειμμα, να ξεζαλιστείς, να φύγετε από μπροστά, δεν βλέπετε, εμποδίζετε, βγάζω την αγάπη μου φωτογραφία.

φωτογραφία

Όταν φεύγει
Αφήνει πίσω μόνο μια φωτογραφία σωσμένη, ολόσωμη
συνήθως, ή το τόρσο,
Κατά προτίμηση θολή
Ή με γυρτό το κεφάλι,
μαλλιά στο πρόσωπο,
σε υπερβολικό προφίλ
ή απρόσωπη σαν τις αναπαραστάσεις του Μωάμεθ
σε πλεκτά κιλίμια,

ώστε τη διάρκεια να πλαταίνει η σκέψη που έζησες μαζί
αλλάζοντας κατά βούληση χαρακτηριστικά,
προσάπτοντας άχρονες ηλικίες στις πιθανότητες
κι ακόμη ντύνοντας μ' ένα κορμί
πρόσωπα από παιδικά παζλ
εντυπώσεις μεσημέρι αβέβαιες κάτω από καλοκαιρινό
παράθυρο
σκέψεις βράδυ ακατανίκητες για θεότητα
και ύστερα την παράλληλη, καλύτερη ζωή
του πώς θα ήταν αν
είχε η φωτό κάποια δυναμική, μια συνέχεια,
έναν κάπως πιο πειστικό συνδυασμό από μνήμες.

αυτοπροσωπογραφία σε καθρέφτη

Ένα σκρίνιο πίσω σου, από το δεξί χέρι στο ίδιο όριο,
κι ακόμη ένας τοίχος, πολύ άσπρος
ίσως για να υποστηρίξει το χρώμα σου
(του δέρματος).

Τα ρούχα ασήμαντα, σκόρπια, και κάποιος διάδρομος που
οδηγεί σε φυλλωσιές·
στο βάθος υπονοείται ένα δενδρόσπιτο
κι έπειτα η ίδια εικόνα από το παράθυρό του.

«Το κενό το αναγνωρίζεις μόνο κυκλωμένο από το κάτι».

Κι όμως, έχεις απιθώσει το φλας στην κοιλιά
– γέννα σε στεφάνη φως γύρω από το κέντρο βάρους.
Τόσο παραμορφωμένο το πρόσωπο μονάχα στα όνειρα.

Οι φωτοσκιάσεις σου πέτυχαν το χτένισμα που ήθελες
και το γυαλί
αρπαγμένο στις άκρες,
στα μέτρα της φωτογραφίας·

δεν ξέρεις πια ποιο βγήκε πρώτο προς το φως –
αν ο καθρέφτης ή το σέπια.